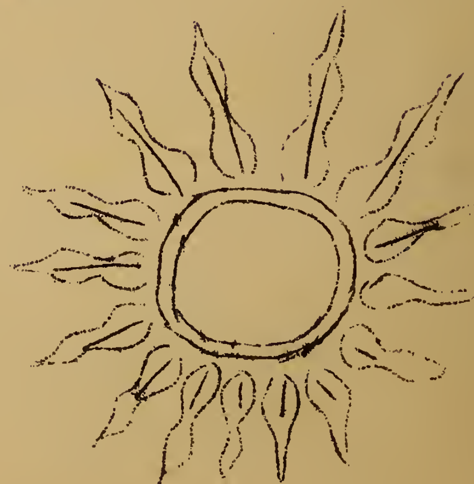
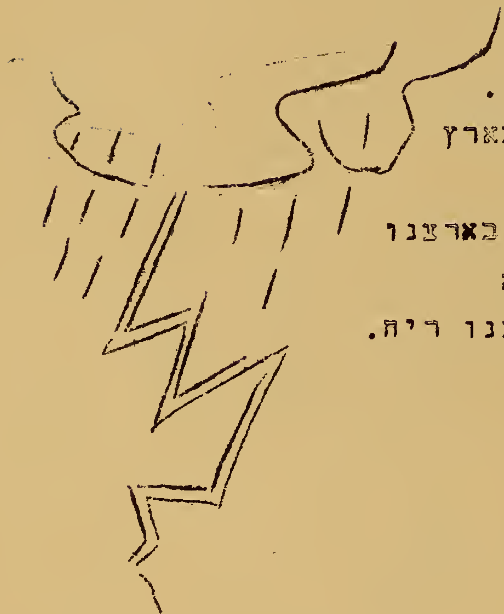
הגדה
של
פסח



לילדי הגן

ה י ו ם   אתם יוצאים בחדש האביב.



הנה הסתו. עבר
הגשם חלף הלך לו.
הניצנים נראו בארץ
עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו
התאנה חנטה פגיה
והגפנים סמדר נתנו ריח.





בשורה טובה הבאתי
כי הגן נמלא אורה
וביער ובחורש
כל צפור אומרה שירה.

כי בכל פינה הפסח
את ריחו הטוב נותן
ואביב כבר בארצנו
זמן חרות וגיל וחן.





נצא השדה
נלינה בכפרים
נשכימה לכרמים
נראה אם פרחה הגפן,
פתח הסמדר
הנצו רימונים.
הדודאים נתנו ריח
ועל פתחינו כל מגדים.



פנה הגשם
הלך, הלך לו.
ענן רקיע –
חלף, הלך לו.
פני אדמה
באור חמה,
שבלים זקפו
ראשיהן בקמה.
בני הרים זה אל זה
ברמה ישוררו:
שלום שלום!
הידד הידד!
אביב היום.

ערוץ הנחל
גלים בוקע.
הומה החורש
חדוה שופע.
מוריק הנוף
שדות לרוב,
צבעונים עלו
באדם חן בנקיקים.
בעמקים פרחי נוי
זה אל זה ישוררו:
שלום שלום!
האח האח!
אביב היום.



(שירה בציבור)

ניצנים נראו בארץ

עת זמיר וקול התור

במחולות המחניים

הבה ונפצח מזמור.



ניחד לילה זה מכל הלילות, ונרבה לספר בו ביציאת מצרים.

מ ה   ש ת נ ה   ה ל י ל ה   ה ז ה   מ כ ל   ה ל י ל ו ת ?

שבכל הלילות אנו אוכלים חמץ ומצה
הלילה הזה כולו מצה.

שבכל הלילות אנו מסובים הורים וילדים לחוד
הלילה הזה כולנו מסובים.

שבכל הלילות אנו מקצרים בסעודה
והלילה הזה מאריכים בה.

שבכל הלילות משוחחים שיחת חולין
הלילה הזה מרבים לספר ביציאת מצרים.



במתי מעט ירדו אבותינו מצרימה,
ויהיו שם לגוי גדול ועצום.
ובני ישראל פרו ורבו וישרצו ויעצמו במאד מאד,
ותמלא הארץ אותם.

ויקם מלך חדש על מצרים, אשר לא ידע את יוסף.
ויאמר אל עמו: הנה עם ישראל רב ועצום ממנו,
הבה נתחכמה לו פן ירבה.

וימררו את חייהם בעבודה קשה.



(שירה בציבור)

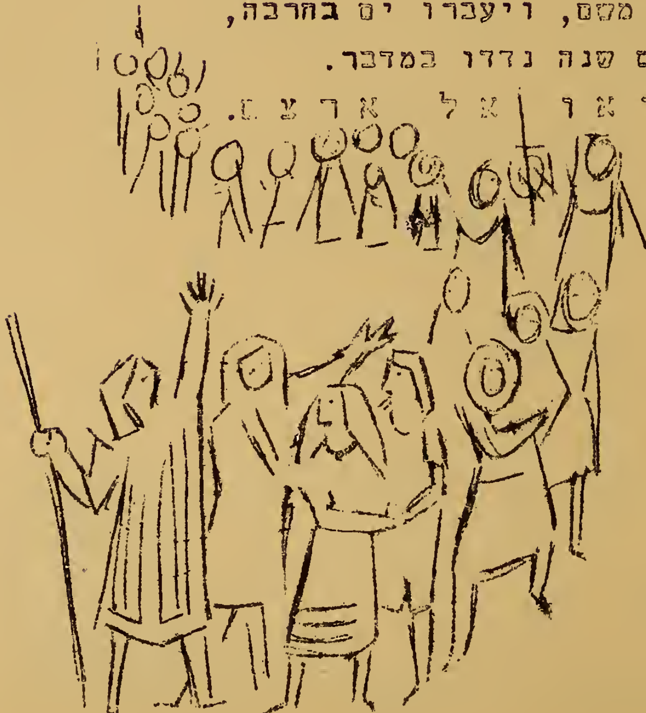
וכאשר יענו אותו
כן ירבה וכן ימרוץ.



עבדים היינו, היינו
עתה בני חורין, בני חורין!
עבדים היינו,
עתה עתה בני חורין,
עבדים היינו
עתה, עתה בני חורין, בני חורין!

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו,
וירא בסבלותם, ויאמר אליהם משה:
צאו מארץ מצרים,
מבית עבדים!

ויגאלו משם, ויעברו ים בחרבה,
וארבעים שנה נדדו במדבר.
ויבואו אל ארצם.



(שירה בציבור)

ממצרים גאלתנו

מבית עבדים פדיתנו,

ממצרים גאלתנו

מבית עבדים פדיתנו.



ואילו לא יצאו אבותינו ממצרים,
הרי אנו ובנינו ובני בנינו
משועבדים היינו לפרעה במצרים.

וכל המרבה לספר ביציאת מצרים
הרי זה משובח.



(שירה בציבור)

ומשה הכה על צור
במטה הכה על סלע,
במטה הכה על סלע
ויצאו ממנו מים.

במטה הכה על סלע
ויצאו ממנו מים.
הפלא ופלא!
אמן, סלה.

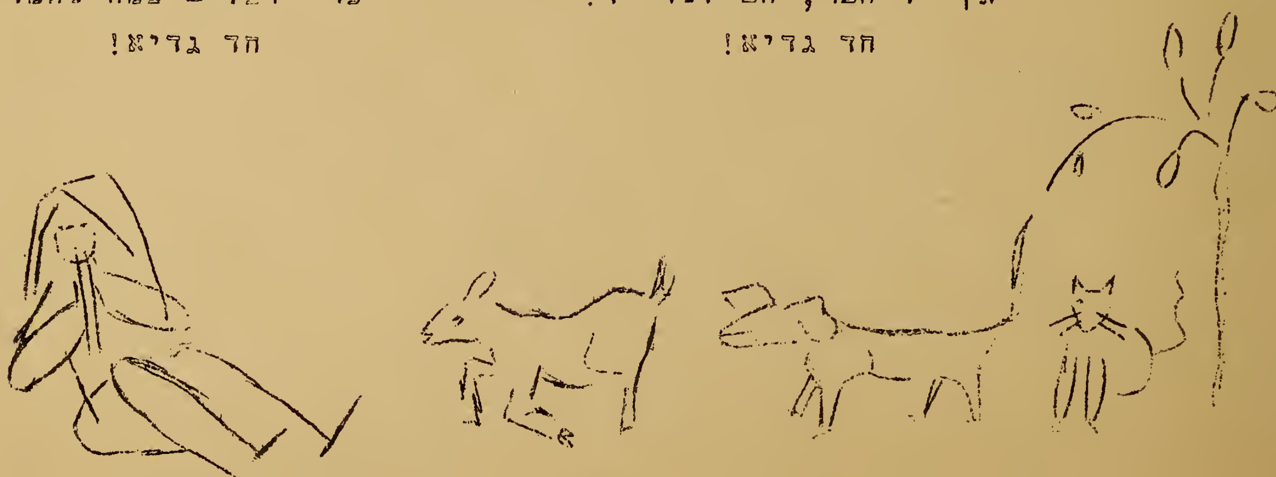


א. על גבע רם, על ראש התל
חליל רועה שם מחלל
מזמור חדש לישראל.
ולרועה רק אהל בד
ולו רק גדי, גדי אחד.
חד גדיא!

ב. קפץ ובא חתול ביליל
פנו גם לי מקום בתל
מיאו! - ולא אשב בטל.
ענו השניים פה אחד:
בחפץ לב, חתול נכבד!
חד גדיא!

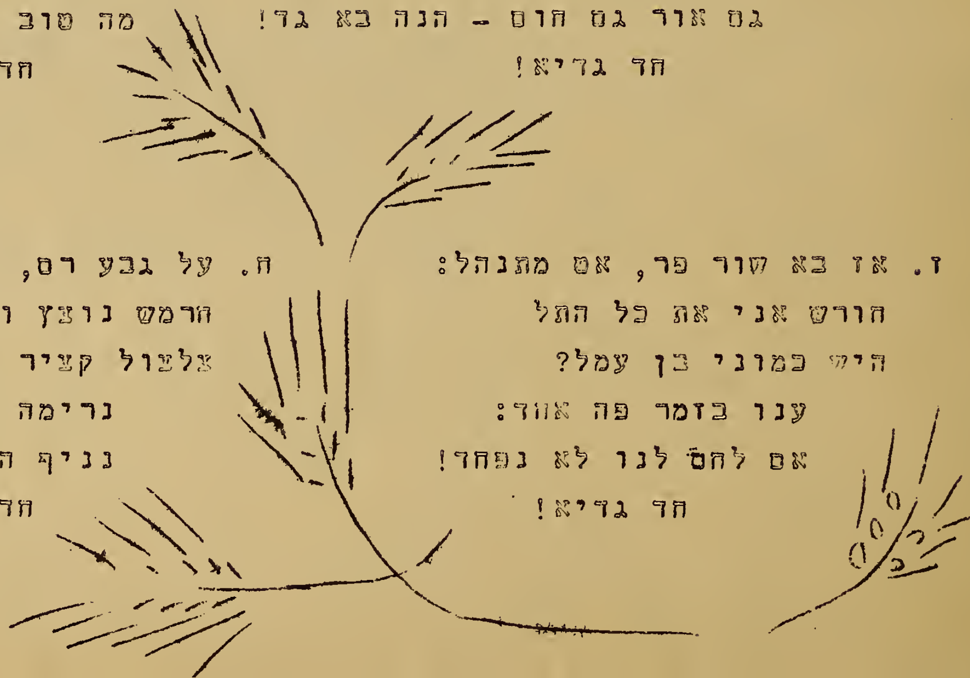
ג. בא כלב - הב, צוהל, שואל:
האין מקום גם לי בתל?
שמור אשמור יומם וליל.
ענו בזמר פה אחד:
תן יד חבר, הב לנו יד!
חד גדיא!

ד. ומי זה בא? - שתיל מקל:
חלקו חלקי גם לי בתל,
אצמח לפרי, אגדל לצל.
ענו בזמר פה אחד:
פרי וצל - כמה נחמד!
חד גדיא!



ה. ואש יצאה ממאפל:
יהי גם אור גם חום בתל
לקלות, לצלות ולבשל.
ענו בזמר פה אחד:
גם אור גם חום – הנה בא גד!
חד גדיא!

ו. ופלג זך, שם ממלל
קחו משכוני עד התל –
יהי א' משק להלל.
ענו בזמר פה אחד:
מה טוב כי פלג מים שם!
חד גדיא!



ז. אז בא שור פר, אם מתנהל:
חורש אני את כל התל
היש כמוני בן עמל?
ענו בזמר פה אחד:
אם לחם לנו לא נפחד!
חד גדיא!

ח. על גבע רם, על ראש התל
חרמש נוצץ ומצלצל
צלצול קציר לישראל.
נרימה זמר פה אחד
נניף העומר בשיר הידד!
חד גדיא!